

Sygnatura akt VI Ka 1112/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 stycznia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 r.

sprawy skazanego **K. W.** ur. (...) we W.

syna W. i A.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 12 sierpnia 2015 r. sygnatura akt VI K 86/15

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 1112/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego K. W. wniesioną od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 12 sierpnia 2015r., sygn.akt VI K 86/15.

Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy art. 85 kk.

Uwzględnienie rzeczywistego brzmienia art. 85 kk. nie dopuszcza tworzenia alternatywnych konfiguracji wyroków jednostkowych i wyboru tej, która jest dla sprawy najkorzystniejsza.

Nie znajdująca normatywnego oparcia konfiguracyjna interpretacja art. 85 kk. zasadzała się na założeniu, że realny zbieg przestępstw mogą determinować sytuacje procesowe, oderwane od rzeczywistych zachowań sprawcy, bo od niego niezależne np. szybkość ujawnienia przestępstwa, łączne prowadzenie postępowania o popełnienie dwóch lub więcej przestępstw, sprawność tych postępowań, daty wydanych w tych sprawach wyroków. Interpretacja ta pozwalała na przyjęcie realnego zbiegu przestępstw wtedy, gdy nie były one przegrodzone żadnym wyrokiem.

Tymczasem dla właściwej interpretacji art. 85 kk. kluczowym jest poprawne zrozumienie pojęcia „pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku”, który wyznacza graniczny moment czasowy, pozwalający na przyjęcie, że dwa lub więcej przestępstw popełnionych do tego momentu pozostaje w realnym zbiegu. Tym samym dochodzi do uwzględnienia wyłącznie czynników zależnych od sprawcy, a więc tego, czy popełnia on kolejne przestępstwa zanim został pociągnięty do odpowiedzialności karnej. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego /kolejnych / przestępstw.

Momentu granicznego nie wyznacza natomiast wyrok, jaki zapadł później, chronologicznie jako drugi, trzeci itd. Na takim też stanowisku stanął Sąd Najwyższy w Uchwale składu siedmiu sędziów z 25 lutego 2005r. sygn.akt I KZP 36/04, której nadano moc zasady prawnej i która jest obecnie w orzecznictwie powszechnie stosowana.

Sąd Rejonowy, w zgodzie z powyżej zaprezentowanym stanowiskiem, prawidłowo ustalił, że owym pierwszym chronologicznie wyrokiem w układzie procesowym skazanego był wyrok Sądu Rejonowego w Chorzowie w sprawie VII K 494/10, a w kolejnej grupie - wyrok Sądu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich w sprawie II K 587/11.

Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska apelującego, iż kary łączne orzeczone wobec skazanego za zbiegające się przestępstwa są karami niewspółmiernie i rażąco surowymi.

Podnieść należy, iż zachowanie skazanego w zakładzie karnym nie mogło determinować wymiaru kary łącznej. Równie istotnym był bowiem związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy pozostającymi w zbiegu realnym przestępstwami. Im ten związek jest ściślejszy, tym większe podstawy do orzekania kary łącznej w wymiarze zbliżającym się do pełnej absorpcji.

W przypadku pierwszego ze zbiegów - przyjętych prawidłowo przez sąd pierwszej instancji, brak jest takiego ścisłego związku, gdyż – jak zasadnie podniósł sąd meriti w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - czyny skazanego naruszyły całkowicie odmienne dobra chronione prawem. Nie ma zatem podstaw do stawiania tezy, że naruszające prawo zachowania skazanego winny być oceniane całościowo.

Sąd Rejonowy zastosował wobec skazanego korzystną dla niego zasadę asperacji, co w pełni uwzględniło opinię o skazanym z okresu odbywania kary pozbawienia wolności.

W zakresie drugiego zbiegu Sąd Rejonowy zastosował najkorzystniejszą z możliwych zasad kształtowania wymiaru kary łącznej, gdyż orzekł karę łączną w wysokości najwyższej kary jednostkowej. Pozostaje faktem, że wykonania orzeczonej w ten sposób kary pozbawienia wolności nie zawiesił warunkowo, ale też wskazał na przekonujące podstawy takiej decyzji.

Należy zgodzić się z sądem pierwszej instancji, że brak jest odnośnie osoby skazanego podstaw do przyjęcia, iż istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Zasadnie powołał sąd meriti takie okoliczności, jak popełnienie przez skazanego kolejnych przestępstw, już po zapadnięciu ostatniego z wyroków jednostkowych objętych węzłem kary łącznej, a także korzystanie już w przeszłości przez skazanego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, co – jak wynika z danych o karalności – wskutek postawy skazanego kończyło się zarządzeniem wykonania tych kar.

Nie stanowi kontrargumentacji w tym względzie wskazane przez apelującego orzeczenie Sądu Najwyższego sygn.akt III KK 27/09, bo nie może mieć ono znaczenia w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Orzeczenie to zapadło 3 czerwca 2009r., a więc w poprzednio obowiązującym stanie prawnym, który w związku z ustawą nowelizacyjną z 5.11.2009r., która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010r. dopuszcza już wprost możliwość pogorszenia sytuacji skazanego, co do którego wydany zostaje wyrok łączny. Sąd Rejonowy wskazał, z jakiego powodu w sprawie zastosował art. 89 § 1 a kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010r.

Nie znajdując zatem żadnych podstaw do kwestionowania prawidłowości zaskarżonego wyroku i nie podzielając zarzutów i wniosków apelacji, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Pozbawionego wolności skazanego zwolniono od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego uznając, że ich uiszczenie byłoby uciążliwe.